

[Boligministeren.]

Må jeg dertil sige, at forslaget repræsenterer en ændret holdning i forhold til den målsætning, som også socialdemokratiet anlagde i 1964, da socialdemokratiet gik ind på det synspunkt, at der skulle tilvejebringes en normalisering på boligområdet, og støttede den opfattelse, at det sociale byggeri i højere grad skulle gøres selvfinansierende.

Rentelåneordningen har i sig den fordel, at såfremt den økonomiske udvikling skulle komme til at forløbe på samme måde som de forudgående år, vil samfundet få nogle af de midler, som det investerer i boligbyggeriet, tilbage til fordel for løsning af nye boligopgaver. Deri synes jeg hr. Poul Schlüter har ret. Hvis man tænkte sig, at man havde haft en sådan ordning f. eks. fra det tidspunkt, da det offentlige trådte ind og støttede boligsektoren, 1940-45, ville der have været midler til rådighed. Vi ved alle, at der er enfamiliehuse med statslån til 3,2 eller 4 pct., og at indehaverne af de pågældende parcelhuse meget vel ville være i stand til at undvære de subsidier, der ligger i dette rentetilskud, og det samme kan siges om store dele af det sociale byggeri fra de pågældende perioder. Så meget føler jeg mig i hvert fald ganske overbevist om, at hvis man afviser tanken om, at det ældre, billige byggeri og de, der bor billigt og godt i det ældre byggeri, skal bistå det nye, dyre byggeri i overgangsperioden, vil man ikke kunne løse boligproblemerne.

Følger man den saglige debat, der har været om disse ting, og der er jo kommet adskillige værker igennem de sidste to års tid — der er kommet Byggerapporten, der er kommet indtil flere publikationer fra det økonomiske råds formandskab, der er nylig kommet en publikation, udgivet af Danske Økonomers Forening og af Dansk Ingeniørforening, og der er endelig kommet perspektivplanen — så peger de alle i den retning, at dette er den eneste løsningsmulighed på længere sigt. Man kan måske så, som de socialistiske partier vil hævde, sige: ja men vi socialiserer hele pibetøjet, vi lader staten overtage ansvaret for alle de eksisterende boliger og det kommende boligbyggeri. Men det kan staten jo kun gøre ved tvangsmæssigt at fremskaffe den

nødvendige opsparing. Det vil efter min mening være ensbetydende med, at det produktive grundlag her i landet vil blive væsentlig forringet. Vi ser da også, at i alle de lande, hvor det er staten, der løser boligproblemet, og hvor boligen er et socialiseret begreb, er boligen væsentlig ringere end her i landet.

Nu kan man jo sidde og lytte til alle de adjektiviske udfoldelser og postulater. Det er efterhånden blevet tilstrækkeligt bare at sige „boligforlig“, så føles det ligesom et skældsord. Jeg mener, at vi stadig væk har et dybt alvorligt fordelingsproblem herhjemme på vort boligområde, som stiller folk uens. Det undrer mig og har altid undret mig, at over for bestræbelser på at løse disse fordelingsproblemer, skabe lidt mere retfærdighed mellem dem, der har det godt og billigt, og dem, der bor dyrt og dårligt, er det de socialistiske partier, der først og fremmest siger nej. Det har undret mig, at de ikke vil være med til en eller anden form for en social retfærdiggørelse på disse områder.

Vi har altså et fordelingsproblem, og vi arbejder langsomt med det. Vanskeligt er det, fordi det drejer sig om folks interesser, og der er store interesse modsætninger. Man kan ikke pludselig tage et gode fra et menneske. Det var også det, boligforliget anerkendte, og det er også derfor, regeringen valgte vejen med genudlejningsforhøjelser, for derved tog man de midler ind fra mennesker, som man ikke havde givet tilsagn, og som ikke var vænnet til det pågældende tilsagn, mens man derimod opretholdt beskyttelsen for dem, som havde indrettet deres tilværelse i tillid hertil.

Jo, jeg mener bestemt, der er et stort fordelingsproblem. Men når det er sagt, synes jeg også, det skal tilføjes, at det vist er meget få lande i verden, der har et boligbyggeri af en sådan karakter og en sådan kvalitet som Danmark. Der er i 1969 færdigbygget 50.000 boliger. Der er i 1970 færdiggjort 50.000 boliger. Der vil efter alle solemærker at dømme også i 1971 blive færdiggjort 50.000 boliger. Disse boliger, som for en meget stor dels vedkommende er enfamiliehuse, har en gennemsnitsstørrelse på 108 m². Jeg ved godt, at der har været en nedgang i boligbyggeriet i fjor, og denne nedgang må selvfølgelig ses på baggrund